

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Εσωτερικού Έτησίαι δρ. 5 — Εξάμηνος δρ. 3
Εξωτερικού » φρ. 8 — » φρ. 4

ΑΓΓΕΛΙΑΙ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 Απριλίου 1899.

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τρομερός υπήρξεν ο κίνδυνος που διέτρεξεν ο κόσμος αν πιστεύσει κανείς εις τας διαθεβαιώσεις των εφημερίδων. Θα διήρχετο το Άγιον Πάσχα χωρίς αυγά όχι διότι έπαυσαν αι όρνιθες να παράγουν τα λευκά τέκνα των, άλλ' επειδή δεν υπάρχουν κάττες εις την Ελλάδα ή και αν υπάρχουν διατελούν εν χηρεία συνεπεία των τελευταίων αιματηρών κοκκορομαχιών.

Ευτυχώς, ότι εγκαίρως παραγγέλλθησαν αυγά εις την πτηνοτρόφον Βάρναν και τοιουτοτρόπως απέδειχθη, ότι ο πόπος μας και τοι έχασε τ' αυγά δεν έχασεν εν τούτοις και τα καλάκια προς μεταφοράν των. Πιθανόν να υποτεθή, ότι τα εν Βάρνης περιπόμωνα δεν διακρίνονται ως πολύ φρέσκα, άλλα το ελάττωμά των αυτό θα επανορθώση ή ληθθείσα πρόνοια όπως μεταβληθή εις τα μέρη εκείνα το ήμερολόγιον. Τοιουτοτρόπως αυγά εξεργάμμενα εις το φως της Βάρνης την 20 Απριλίου και λαμβανόμενα εδώ μετά δώδεκα ή-μέρας θα είναι πάντοτε αυγά της 30ης Απριλίου.

Διά το άνωτέρω επομένως γεγονός και δι' άλλα παρόμοια πρέπει να έμμεινει ή Ελλάδα εις το οπιθεδρικό της ήμερολόγιον. Δεν θα μας ώφελήση τίποτε αν και ήμεις προσδύσωμεν κατά δώδεκα ήμέρας εν τω βίω των Έθνών. Κι' αυτό αν γείνη τ' αυγά θα μάς ερχονται κλυδία πάντοτε και ή κεφαλή μας δεν θα παύση να έχη την ιδιότητα των αυγών της Βάρνης.

Τί σημασίαν έχει επί τη υποθέσει αν ο κ. Θ. Δηλιγιάννης μετέβη πρό δώδεκα ήμερών εις την Έλευσίνα ή αν μετέβαινε μεθ' ήμέρας δώδεκα. Ο κ. Δηλιγιάννης θα έμμενεν ο ίδιος και ή Έλευσίς δεν θα ήλλαζεν όψιν.

Σκεφθήτε όμως αν καλώς έχόντων των πραγμάτων απεφασίζαμεν μίαν ήμέραν να είπωμεν :

— Λοιπόν από αύριον δεν έχομεν πρώτην άλλα δεκατρείς του μηνός !

Ω! τί φρίκη! Θα ήρχιζεν ο μήν με αριθμόν όστις θεωρείται συνοδούμενος πάντοτε υπό κακοτυχίας. Όλοι, δέ οι Έλληνες είναι προληπτικοί και ουδέεις θα ήνείχετο μεταρρυθμισιν τοιουτοτρόπως γινομένην.

Μας φτάνουν δέ πλέον αι μεταρρυθμίσεις! Μεταρρυθμίσεις παντού έτοιμάζουεν αυτήν την εποχήν. Χιλιάδες Έλληνων είναι μέλη μεταρρυθμιστικών επιτροπών. Τώρα δεν μένει πλέον τίποτε άλλο παρ' να

διορισθή μία επιτροπή αναλαμβάνουσα το έργον της μεταρρυθμίσεως των άλλων επιτροπών.

Άλλά και αι επελθούσαι θεριναι ήμέραι πρέπει να θεωρηθούν ως συνεργαζόμεναι υπέρ του κοινού σκοπού. Πλείστοι θεθάθησαν με τα παλιή θερινά ρούχα των υπό μάλης μεταβαίνοντας εις τους επιδοροφωτάς ένδομάτων. Καί έρωτώ ένα φίλον μου :

— Που πηγαίνεις μ' αυτόν τον μύθον ;
— Είναι ο ζακός μου και τον πηγαίνω να τον υποβάλω εις νέας μεταρρυθμίσεις !...

Και οι Κερκυραίοι ακόμα από τον διαμεινοντα εν τη νήσω των Βασιλέα μας τον ριλοζενούντα εκεί την Σεπτήν αδελφήν Του πριγκίπισσαν της Ουαλλίας, και αυτοί ακόμη μεταρρυθμίσεις ζητούν. Θελούν δηλαδή... να διορισθούν όλοι !

Άλλ' αυτός είναι και ο πόθος των άπανταχού της Έλευθέρας Κερκύρας και Έλευθέρας Ελλάδος Έλλήνων. Διατί λοιπόν προκειμένου περί πραγματοποίησεως τούτου κοινού πόθου να μη έπιβλη ήμιν μία γενική μεταρρύθμισις και να γείνουν όλοι υπάλληλοι. Τότε και ή πτηνοτροφία θ' αύξηση και αυγά επομένως θα έχωμεν και θα ταυγαρίζωμεν αυτά κατά το Άγιον Πάσχα αναφανούσας εν πλήρει ψυχική γαλήνη;

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ... ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ

«Πάταξεν μέν, άκουσον δέ»
Θεμιτοκόλδης

Όσάκις ένθυμηθώ εκείνη τή βραδεία με πιάνει τεταρταίος πνετός !

Τήν στιγμήν τώρα που γράφω την άνάμνησιν αυτήν, νομίζω τά μάτια μου πως πετούν αίμα, τό μελάμι μου φαίνεται κόκκινο, τ' αυτιά μου βουίζουν και τρέμω όλος !

Σ' τά χέρια μου φαίνονται ακόμη δύο μεγάλοι κηλίδες αίματος, μαυρισμένας από την πολυκαιρίαν· ως άλλη λαϊκή Μάρκεθ τά τρίβω διαρκώς, άλλ' αι κηλίδες μένουν. . .

Και όμως τά χέρια μου είναι καθαρά. Ουδέ τό ελάχιστον ήγνος υπάρχει επ' αυτών !
Ω ! ή τύψις της συνειδήσεως !

Ένα έτος παρήλθεν από τότε.
Ήτο ή παραμονή του Πάσχα. Ή νύξ του μεγάλου Σαββάτου . . .

Άλλά προηγουμένως όφειλω να δηλώσω ότι ή άνάμνησις μου αυτή δεν είναι μύθος. Κάθε άλλο.

Όρκίζομαι εις την τιμήν μου, εις τας Άγίας αυτές ήμέρας ότι δεν είναι μύθος.

Κάθε άλλο.

Η ιστορία μου αυτή, ήν διηγούμαι σήμερα, ότε δεν υπάρχουν πλέον οι δύο κακούργοι—μόνος εγώ έμμεσα και τώρα καταγγέλλομαι εις την δικαιοσύνην—δεν έχει κανέν κεφάλαιον.

Μόνον προσκεφάλαιον έχει. Και κατά περιεργον σύμπτωσιν τό προσκεφάλαιον ανακρίνεται και εν αρχή και εις τό τέλος της ιστορίας.

Η χρησιμότης του θα φανή κατόπιν.

Ήτο λοιπόν ή παραμονή του περυσινού Πάσχα. Μίαν ώραν πριν σημάδουν ή καμπάνες διά την

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Σ' τό ταξίδι π' απεράσιτες να πάς,
Μή θαρρείς πως τον καυμό σου θέ να σβύσας.

Άν αγαπήσεις, — κ' εκεί θαν' αγαπήξας.
Άν ευτύχησας εδώ, — θα μαρτυρήσας.

Σ' τό ταξίδι π' απεράσιτες να πάς,
Μή θαρρείς πως τα παλιή θα λησμονήσας.

Η ψυχή σου θα μιλή, σαν θα σιωπήσας.
Κι' αν δεν βλέπας, θενά βλέπας μ' ένθυμησας.

Σ' τό ταξίδι π' απεράσιτες να πάς
Τή καρδιά από τό κορμί σου θα χωρίσας.

Τήν καυμένη τήν καρδιά σου θα λυπήσας,
Τό κορμί τό μαυραμένο για να ζήσας.

Τί με μέλει που θα φύγας, που θα πάς ;
Σε κρατώ στην άγκαλιά μου, κι' αν μ' αφήσας.

Άν μ' αγαπήσεις, κ' εκεί θα μ' αγαπήξας. . .
— Παρ' τό νου' με την καρδιά σου θα γυρίσας.

Μ. Άργυροπούλος

Άνάστασιν εύρισκόμην με τους δύο φίλους μου, τους δύο κακούργους εις άνέφερα άνωτέρω, πρό του Ζαπτείου.

Η σελήνη επρόβαλε δειλιά—δειλιά όπισθεν του γυμνασίου κατακόκκινος σαν αίμα.

— Κακό Πάσχα θα περάσωμεν, λέγω προς τους φίλους μου.

— Γιατί ;

— Δεν βλέπετε την σελήνη. Είναι βουτηγμένη 'ς τό αίμα. . . κακή σημεία !...

— Όχι ! αδελφέ και σύ, με της άστρολογίας σου, δεν μάς άφίνεις κάτω !... είπεν ό εις των φίλων μου—Θεέ μου ! τί φίλοι !—και χωρίς να τον αντίληθώ άντήλλαξεν νεύμα μετά του άλλου.

— "Ω ! έκαιμε όθην εν προς εν έγένετο τό νεύμα.
— Τί τρέχει ; είπουμεν οι δύο άλλοι.
— Μας περιμένει ο Κωστής. . . .
— Α ! ναί, καλή που τό θυμήθηκες, είπεν ο έτερος. . . Πάμε, πάμε γλήγωρα. . . Έλα και σύ μαζύ, μου λέγει, και δεν θα χάσας. . .

— Δεν μπορώ, καυμένη, άπήντησα, εγώ είμαι παντομίμος και πρέπει να πάω σπίτι μου.
— Δεν γίνεται, θάρεις μαζύ μας. . . Μία στιγμή και φεύγεις.

— Άν είναι για μία στιγμή, έρχομαι.
Λάμψας χαράς έφάνη εις τά μάτια των δύο φίλων μου.

Έκινήσαμεν προς την γέφυραν του νεκροταφείου. Κατήλθαμεν εις την καίτην του Γλυσσού, έπροχωρήσαμεν προς τό δεξιό και έκάμμεν όλίγα βήματα.

Έκει, δεν είξέρω πως ; έστράψην και είδα πάλιν την σελήνην. Άνατριχίλασ όλος.

Όταν έγύρισα εν νεύο προς τό εμπρός είδα αίφνης εις άπόστασιν όλίγων βημάτων μίαν σκιάν να τρέχη εις τά τέσσαρα.

— Τί είναι ; έρωτώ.
— Τίποτε, μου άπαντούν

Και έπροχωρήσαμεν.
Δεξιό, όλίγον προς τά άνω της έτέρας όχθης του ποταμού συνητήσαμεν ένα μικρό σπιτάκι, χαμηλό και καταμαυρισμένο.

Τήν στιγμήν εκείνην, ο δίσκος της σελήνης έκάλυπτετο υπό μαύρου νεφους.

Τό σπιτάκι μου έφάνη άπαίσιο.

Έστάθημεν.

— Τί ; εδώ θα πάμε ; έρωτώ.
— Ναί, ακολουθεί μας.

Δεν ξέρω γιατί, ήρχισα να φοβούμαι.
Άνευ άλλης προσδοπήσεως, ο εις των φίλων μου ήνοιξε τήν θύραν και είσηλθε πρώτος.

Άμέσως ήκολούθησε και ο άλλος. Όπισθεν του ήρχόμην εγώ.
Δεν είχα εισέλθει καλά—καλά εις τό δωμάτιον ότε άκούω μίαν ήγριαν φωνήν :

— Πλάστε τον !
Και άμέσως τέσσαρες στιβαροί βραχιόνες μ' έκράτησαν άνιήκτον εις την θέσιν μου.

— Βοήθειαν ! έφώναξα.

— Μιλιά, γιατί χάθηκες, μου άπήντησαν και άμέσως είδα να στρέφονται κατ' επάνω μου δύο φοβερού μεγέθους χασαπομαχίαις αι λεπίδες των όποιων άπήστραπτον άπαίστως εις την λάμψιν του φωτός.

— Έλα, που είναι τό παιδί ; άκούω να λέγη ο εις των φίλων μου.

— Έδώ πάγωμεν.
— Φέρε το !

Κρούς όδρους με περιέγυρην όλόκληρον. Ένόμιζα ότι ήμουν ήρωας κανενός άπεισίτου μυστηριώματος.

— Τό γνωρίζεις αυτό τό παιδί ; μ' έρωτούν
Είχα ενόπιόν μου ένα άγγράκι ως δεκά χρόνων. Η φυσιογνωμία του μου ήτο γνωστή, άλλ' ο φόβος μ' εμπόδιζε να τό αναγνωρίσω. Τό άστυχημένο τ' άγοράκι έκλαιεν.

— Τό γνωρίζεις ; λέγει, μου λέγουν και πάλιν.
— Τό γνωρίζω, είπα.

— Τό γνωρίζεις κί ; Θα γνωρίζης βέβαια και τί μάς έκανεν ή μάνα σου. . . .

— Όχι, δεν ξέρω. . .
— Δεν ξέρεις ;

— Ξέρω, ξέρω, άπήντησα έντρομος.
— Αί, λοιπόν, τώρα θα ιδής και πως έκδικούντα. . . Βλέπεις αυτό τά δύο αυγά ;

— Τά βλέπω, άπήντων μηχανικάς.
— Θα τά βουτήξας μόνος σου εις τό αίμα του παιδιού και θα τά προσφέρης της μάνας του για δωρον πασχαλινόν !. . .

— Κακούργοι ! ετόλμησα να φωνάξω.
— Μιλιά. . . μιλή μη βγάλης !
Και εός που ν' άνοιγολάισω τά μάτια μου, βλέπω τους δύο φίλους μου— έ Θεέ μου ! τί στιγμή ! να ξεπλύνουν τό άστυχημένο τό παιδί χάρμα και διά μιάς ρ α λ τ σ ε τ α ς να τό άνοιγουν σ' τά δύο.

— Άτιμοί ! έφώναξα και πάλιν.
— Τοιμουδιά !. . .
Τό πάτωμα έγέμισεν αίμα. Τό παιδί έσπάραζε κ' έγώ έτρεμα σύσσωμος.

— Έλα, μου λέγουν, βούτα τ' αυγά μέσα 'στο αίμα !. . .

— Ποτέ ! έκραύγασα.
— Έλα, βούτά τα, πριν σε σφάζωμε !
Τό παιδί μόλις άνέπνευε. Έγώ τό ίδιω.

— Έλα λοιπόν, μου λέγουν και διά μιάς κλωταίης εύρέθην γονατιστός πρό του πτώματος.

Χωρίς να έννοήσω πως, με άπλανες τό βλέμμα, με τά χέρια τρέμοντα, παράφρων έντελώς, έδούτηξα τ' αυγα εις τό άγνίζον στήθος του μικρού.

Τό μικρό έβαλε μίαν τελευταίαν εξησθεσιαμένην κραυγήν και έξέπνευσεν.

Έγώ ήμουν όλος παραλυμένος.
Τά χέρια μου και τ' αυγά ήσαν κατακόκκινα από τό αίμα.

Έδοκίμασα να σηκωθώ, άλλ' ήτο άδύνατον τό γόνατά μου έτρεμον.

— Έλα, φέρε τον τώρα εδώ, λέγει ένας.
— Και σχεδόν άνάισθητον μ' έσυραν εις τό παρακαίμενον σκιαστέον δωμάτιον.

— Θα μείνης εδώ, ως που νάρθη ή μάνα του παιδιού, μου λέγουν.

— Θάρθη ή μάνα του παιδιού ;
— Ναί, θάρθη. . . Δεν ξέρεις τίποτε. . . Θάρθη σιγά—σιγά, θα σώσης να σε φιλήση και σύ άμέσως τότε θα της δώσης τά δύο κόκκινα αυγά. . . Άκουσας ;

Έμεις θα είμεθα εις τό άλλο δωμάτιον και θ' άκούμε. Πρόσεξτε μη φωνάξας γιατ' είσαι χαμένος. . .

Χωρίς άλλο τι να μου είπούμε, με άφήκαν μόνον εις τό κατακοκκίταινον δωμάτιον και έξήλθον.
Έγώ εξηκολούθουν να κρατώ τά αυγά. Μου έφάνετο πως κρατούσα κάρβουνα άναμμένα.

Άπό κειρού εις κειρον ένόμιζα ότι ήκουα τήν φωνήν του μικρού.

— Κακούργε ! Κακούργε !. . . έλ. γε. Και άμέσως ήσθανόμην τά χέρια μου να κινείν. . .

— Θεέ μου ! έψάλλισα, ή μάνα θα είναι.
Ήκουσα τον κρότον της άνοιγομένης θύρας και ήσθάνθην κάποιον να με πλησιάζη.

— Ήτο εκείνη !
Η μάνα !

Ρίγος διέδραμεν όλόκληρον τό σώμα μου. . . Τά δόντια μου έτριζαν. . . έπρημα όλόκληρος. . .

Αίφνης αισθάνομαι τά γειλη της να κολλούν επί του προσώπου μου και μίαν φωνήν να μου λέγη.

— Εύπνα παιδί ! κτυπούν ή καμπάνες ! . . .
Ξυπνώ καταπραμαμένως και βλέπω τήν γυναϊκά μου γαλαστήν—γαλαστήν να με προσκαλή εις τήν Άνάστασιν !

Τό μαζύλαί μου—τό προσκεφάλαιον δηλαδή που άνέφερα εν αρχή—ήτο άβυσσρον από τον ιδρώτα.

Καιρός να τό μεταχειρισθούν οι άγνωστοί μου και διά τόν. . . συγγραφέα !!

Ν. Ι. Λάσκαρης

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Είχον την περιέργειαν να τους παρακολουθήσω από μακράν. Έκείνη, σωστό άγοροκόριτρο, αθάνατος, προκλητικόν, άνήσυχον, τό ένα μάτι εμπρόδ και τό άλλο όπισω με στήθος εύτρονον και προτεταμένον τόσον, ώστε να φαίνεται ως ζωτηνή διαμαρτυρία κατά της άπατης τήν όποιαν ή γούστα μετεχειρίετο προς απόκρυψιν της ήλι κίας της κατόχου της, μόλις μεχρη τών σφυρών θθάνοσας. Συνωδευετο από την μητέρα της, γυναικα παχισια, έχουσαν τό ταλαντευτικόν εκείνο βάδιμα των πολυτόκων γυναικών, ξεροφιασμένην. Έκείνος, νέος εύμορφος, με τά κυριακάτικα του, παρακολούθων από μικρός άποστάσεως, με τό βλέμμα αναπόστατον επ' αυτής, μη ριπτων ούτε ματιών γυρώ του διά να μη τήν χάση από τά βλέμματά του μέσα εις τόν κόσμον, όστις συνωθετο τήν θραν εκείνην εις τας όδοσς κατά τό μεταμεσημβρινόν προσκύνημα των έπιταφίων.

Είχον κινήσει πολλών την περιέργειαν ήδη. Έκείνος ειχε πατήσει τρεις έως τέσσαρας διαβάτας εις τήν θραν, προσπλωμένος δίως εις εκείνην, άπαξ έκινδύνευσε να καταπλακωθί ήπό διαρροχόμενης άμάξης και άπει έτι να επισύρη δεινήν τήν όργην βραδέως βαίνοντος κουσαβάδα, τόν όποιον ώθησεν ά-

ποτόμως και όστις ήρκέσθη με χριστιανικήν ύπομονήν να ειση μόνον :

— Πρόσεχε, ρε κύριος, να μη σε στείλω και κάνης παρ' τα Χριστού σήμερα !

Έκει εις τήν Άριαν Ειρήνην μητέρα και κόρη άνήλθον τας όλίγας του ραού βραμιδας και έπροχώρησαν προς τόν έπιτάφιον. Εκείνος άπ' όπισω πολύ κοντά τώρα. Έρριζε τό άγοροκόριτρο ενδεικτικόν βλέμμα επ' αυτό, με άδιόρατον σχεδόν μειδίαμα εις τά χείλη ύποδεικνύουσα τό μέρος όπου θ' άποθέση τό φίλημά της, και δύο άνόσιοι άσπαρμοί ήνωσαν επί τοθ αυτόθ σημειου τόν σίελον δύο κτηνών λυσσαμένων, άκολαστανόντων επ' αυτόθ τοθ κατακειμένου άχράντου σώματος του Θεού.

Και από τοθ προνάου κόσμος άλλος προσήρχετο γελαστός, κυριακοντυμένος, άνθοφορών, διά ν' άσπασθί και αυτές, εν διαρκει συρμώ των ύποδημάτων επί τοθ πλακοστρώτου εδάφους, ενθ' έρριος ή φωνή του ιερώς παρ' τήν θύραν έπανελάμβανε διά μνηριστήν φοράν τόν αυτόν μονότονον χαιρετισμιόν προς τους εισερχόμενους :

— Βοήθεια σας' έτη πολλή !

Κ.

Α. ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

ΜΕ ΤΑ ΠΑΝΙΑ

Μετ' ὀλίγον ὥς ἄλλο κατακόκκινον ἀστράφαν ὀπισθὲν μας μὲ κατεπάρειν, ἄπειρον τῆς θαλάσσης φρονηθέντα σύγκρουσιν πρὸς ἀντιόπλιον, ἄλλ' ἤτο ἡ σελήνη ἤτις λειψίφωτος, τὴν αὐγὴν ἀνατείλασα ὡς πεπυρακτωμένον κλαδευτήριον ἐρώτιος τὴν σκοῦναν ἠμίπνικτον καὶ τὸ πέλαιος ἡγρωμένον, οὐ τὰ κύματα ἐλάμβανον φωνὴν, θαρρεῖς, ἐν τῇ βιαίᾳ τοῦ ἀνέμου ὄρη κ' ἐβλάσφημον καὶ ὑβρίζον.

Ἐξημερώσαμεν παρὰ τὴν Ἀθῆνον. Ὁ ἄνεμος ἡλαττώθη. Τὰ ἱστία ἔλα πάλιν ἀνεπατόθησαν καὶ ἐπαῖξεν ὁ κόντρας πρῶτ'—πρῶτ' γελαστός, ὡς νικηφόρος ἀεροκάντης.

Ἡ θάλασσα ἐστρωσε. Καὶ τὰν ἀνέπειλιν ὁ ἡλιος ἔλαμπεν ἢ σκοῦνα δολιχέρος μυρίζουσα θάλασσαν καὶ ἄρωμα τοῦ πυθμένος. Ἀδάμαντες κατεστάλαζον ἀπὸ τ' ἄκροστόλια τὰ ὕδατα, ὁ πύγων τοῦ ξυλίνου Ἡρακλέους ἐγυάλιζεν ὡς ζωντανὸς ἀνακινούμενος. Ὁ καραβόσκυλος, σαιόμενος παταγωδῶς, ἐτίνασσαν ἀπὸ τοῦ στυλινῷ τοιχώματός του τὴν θάλασσαν βραχίς καὶ αὐτὸς τὴν νύκτα· ἄλλ' εἰ ναῦται τυλιγμένοι εἰς τὰς κηρόρους νιτζεράδες τῶν μὲ τὰ κηρωτὰ καπέτα κεκαλυμμένοι μῆτρι τῶν ὄσων μὲ τὰς χεῖρας ἀφανεῖς κρεμαμμένας ὡς χηλὲς ὀστρακοδέριον μὲ τοὺς πόδας γυμνοὺς ὡμοῖαζον πρὸς καθούρας μὲ τὰς ἀγκυλωτὰς τῶν μίστακας ἀνακινούντες ἀνὰ σκαντζάρη ἢ βάρδια ἢα ἐκλάζουσιν. Ὁ σκοπὸς ὁ πρωταῖος ἐσκυμμένος ἐκεῖ ἡμέρας ὑπὸ τὴν κιτρίνην νιτζεράδα τοῦ ἐσταζεν ὅλος ὡς ἄρτι ἀναδύσας ἐκ τοῦ βυθοῦ, ὁ δὲ πηδάλιουχος μὲ τὴν μίαν χεῖρα κρατῶν τὸν τροχὸν τοῦ πηδάλιου ἀπρόαλως, μὲ τὴν ἄλλην ἀπέμασεν ἀπὸ τοῦ πύγωνος καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου τὴν θάλασσαν, τὸν ἰεράτα τοῦ παλαιόντος καίτου. Καὶ εἰς ἐν πινάγμα ἀφούδων—ριπῆς, τελευταίας τοῦ ἐκπνεύσαντος ἀνέμου—ἀνακινήθησα ἡ σκοῦνα ἐφαίνε ὅτι ἄρτι ἀναδύσασα καὶ αὐτὴ ἀνετίνασσετο, ὡς ὁ καραβόσκυλος πρῶτερον, ἀπεβάλλουσα τὴν ἄλλην, ἀρροδίτη μὲ κομψοὺς τινάγματους ἀποσηχούσα τὴν μακρὰν τῆς κόρης.

Μεγάλη ἀπλοῦται ἡ Ἀθῆνος, μακρὰ, καὶ χθαμαλὴ μὲ ὄρατα ἀρωφῆρια, μὲ μεγάλους βαθεῖς κήλους, λιμένας, μὲ χρυσοκίτρινους ἄγρους θερισμένους, μὲ εὐμορφὰ ἀρογιοιλιαῖα. Χωρὶς δάση, χωρὶς χωριά, ἐρημος, θαρρεῖς, ἀκατοίχητος.

Ἀπὸ τὴν Ἀθῆνον ἐπειτα εἰς τὴν Τρωάδα καὶ ἀπὸ τὴν Τρωάδα εἰς τὴν πολυώνουον Ἰμβρὸν κ' ἀπὸ τὴν Ἰμβρὸν εἰς τὴν Τένεδον.

Βόλται, Θαλασσινοὶ περίπατοι.

Συντροφιὰ μὲ τοὺς γλᾶρους.

Ῥ! τὴν ἡγάπησα τὴν συντροφιάν τὴν λευκὴν τῶν γλᾶρων. Εἶνε ἀθάα, ὡς εἶνε κάτασπρα τὰ πτερά τῶν. Σὲ διακιδάζουσι χωρὶς νὰ σὲ κενεράζουσι. Ἀγάπη κενεράζουσα δὲν εἶνε ἀγάπη. Σὲ συντροφεύουσι χωρὶς νὰ σὲ ἐνεχλοῦσι, ἀσπηλῶς. Εὐχυνός. Εἶνε καλόγνωμος ἢ συντροφιὰ τῶν γλᾶρων. Ἐμφανίζονται ἐνὶ πόνῳ σου ἐκεῖ ὅπου δὲν τὰς περιμένεις. Ὡς παλαιὸς σου φίλος. Δὲν ἐξίστασαι δι' αὐτὸ, ὡς νὰ τοὺς ἀνεζητήσεις μετὰ κόπου. Νομίζεις κ' ἐπλευσεῖς δι' αὐτούς. Νομίζεις κ' ὑπέρβρας δι' αὐτούς. Κ' ἐκαίνει πάλιν ὅ,τι θέλεις διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσουσι. Χορεύουσι, βουτοῦν, παίζουν. Προηγούνται, ὡς νὰ θέλουσι νὰ σὲ ὀδηγήσουσι εἰς τὰς κατοικίας τῶν, τὰς ὄσραρας, τὰς ὕγρας φαιλάς τῶν, ὅπου τὸ κύμα φωσφορίζει φέγγον, ὅπου ἡ ὄσρας εἶνε κίονια. Κ' ἐν ᾧ προβαίνουσι ταχύτερον, αἰφνης ἴστανται καὶ σὲ περιμένουσι καὶ σὲ κρέζουσι μὲ τὰ μενυόλαθὰ τῶν, γλαρισι :

— Καλῶς τὸν φίλον μας! Καλῶς τὸν φίλον μας!

Κ' ἐνῶ περιμένουσι, θοπεύουσι τὸν αἆρα μὲ τὰς κρυτάς τῶν ὡς δαμασκία πτέρυγας, καὶ εἰλοῦν τὸ κύμα μὲ τὰ ράμμη τῶν. Πῶθεν ἤλθεν; Πῶς πηγαίνουσι εἰ φίλοι μου, εἰ κάτασπροι γλᾶροι; Εἶνε γλᾶροι τῆς Μιτυλήνης; Εἶνε γλᾶροι τῆς Ἀθήνας; τῆς Τρωάδος εἶνε εἰ γλᾶροι ἢ τῆς Τένεδου; Τοὺς ἐβλεπον τάχα καὶ οἱ Ἀχαιοί;

Ῥ! ἡ λευκὴ, ἡ καλὴ συντροφιὰ μου, εἰ γλᾶροι τοῦ Αἰγαίου! Καταμῆσθ' ἐς τὸ πέλαιος ἀναμένουσι νὰ χαριστήσουσι τοὺς ταξιδευόντας. Ἀγγελοὶ τοῦ αἰσίου πλοῦ, ὑπάρχεις ποθηταὶ ἐν τῇ κρυφῇ τοῦ πόντου ἐρημίᾳ. Μειδιάμα γλυκὸ ἐν τῇ πικρῇ μοναξιά. Ἐλαίς ὅτι ἐγγύς που ὁ κόσμος Ἀφορμὴ μελέτης διὰ τὸν σερφόν. Ἐμπνευσίς διὰ τὸν ποιητὴν. Δουλεῖα διὰ τὸν ἄεργον. Παραμυθία διὰ τὸν ναύτην ὀστας ἐπακουσθῶν ἐπὶ τῆς κοπαστῆς συνάπτει ἄφρονι διάλογον μὲ τὸν λευκὸν περσιότιον τοῦ συμπλοῦν. Ναύτης πρὸς ναύτην. Θαλασσοεισαρμένος πρὸς θαλασσοεισαρμένον. Γλᾶρος πρὸς γλᾶρον

Καὶ πεσοῦν ἐνίστα ὕψηλα. Πληθαίνουν εἰς τὰς κόρας πρέχουσι γύρω καὶ χορεύουσι περὶ τὸν θαλασσοράχον, τὸν ζύλινον τῆς πρῶρας ἀδελφῶν τῶν, ὅστις βουτᾶ καὶ αὐτὸς καθὼς αὐτοὶ ὡς ὀστωμοῖ στυλιετο κόπτον τὴν κύμα. Καὶ πολλάκις πολλοὶ—πολλοὶ περιουναχθέντες τρυφίζουσι τὴν σκοῦναν ἐν χαριστιμοῖς, μεγάλην γλαρίαν, μητέρα πολυπαθῆ τῶν λογιμῶν γλᾶρων...

Ἐκόπησε πλέον ὁ σάλος· τὰ κύματα καταπονθηθέντα καθ' ἑλῆν τὴν νύκτα ἐπράυθησαν. Ἡ θάλασσα γαλινηθεῖ πάλιν. Δευτέραν φορὰν διερχόμεθα ἐγγύς τῆς πολυσχιδοῦς Ἀθῆνον ἡρέμα, ἀπὸ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς. Ἐπὶ τινος χρυσιζόντος λορίσκου ὑπολευκάει παρεκλήσιον. Ὅλοι εἰ ναῦται, πρὸς αὐτὸ ἀτενίζοντες εὐλαδῶς, κάμουσι τὸν σταυρὸν τῶν.

— Ἀη—Νικόλα!

Λέγουσι ὅλοι ἐγκυλιζόντες τὸ ἤρωστον παρεκλήσιον ἐπ' ὀνόματι τοῦ θαλασσινοῦ τῶν ἁγίων.

Μικρὰ βρατσέρα πλεῖι παρὰ τὴν ἁκτὴν ρεθισμένη, μετὰ τὸν σάλον ζετρωπώσασα.

Ῥτὸ τίνα βράχον μὲ ραίνεται πῶς διακρίνω τὴν σκοῦναν τοῦ ἐσπεροδονισθέντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ἄλλοτε Χωλοῦ Θεοῦ καὶ παρὰ τι σπήλαιον;

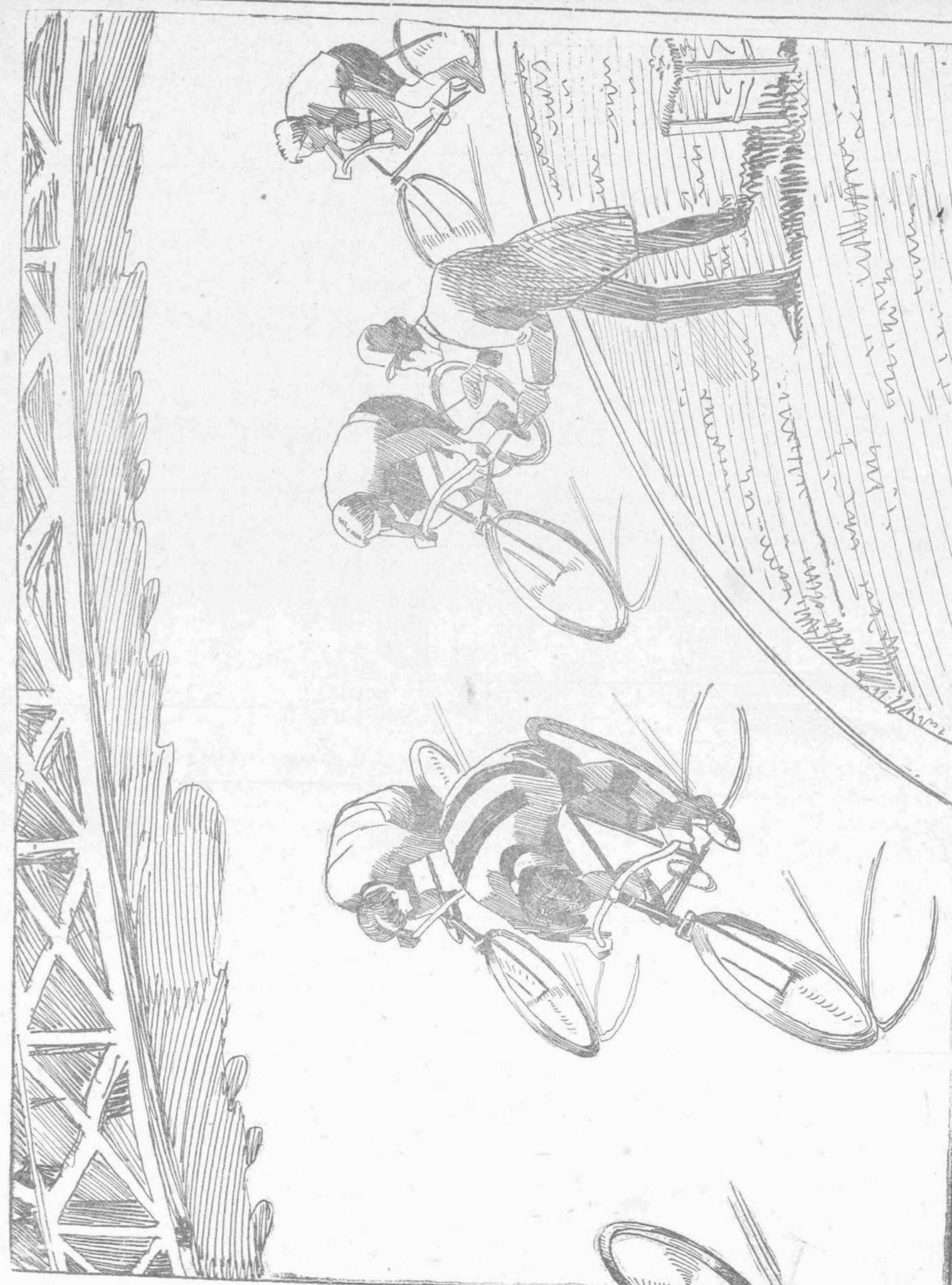
« Ὁρᾶ κενὴν εἰκασίαν ἀνθρώπων εἶχα τὴν εἰκασίαν τοῦ Σοφοκλείου Φιλοκλήτου· καὶ τινὰς σκαῖς ἀπέξω ἐλάμβανον ὡς ράκη, τὰ ὅποια ἤπλωσαν ἐκεῖ ὁ ἐρημος ἤρως «βρατεῖας του νιοηλείας πλέας».

Ἐξημέρωσε κυριακὴ :

Οἱ ναῦται, ἀπρηθρότεροι ἀπὸ τῆς παρελθούσης τρικυμώδους νυκτὸς, κοιμῶνται ἀκόμη, ἐνῶ ὁ μόνος πρωταῖτερον ἐγερθεῖς, ἀπολεπίζει ἰγυθιά τινα, σημάδιαν ἰχθυοῦ γάνου ἐκατοστάρικου, πελαγίστου χάνου, τοὺς ὅποιους εἶχουσι ἄλλοτε κατὰ τὴν γαλινην τῆς προτεραίας. Μόνος ὁ πηδάλιουχος, κοκκυλωμένως ἀκόμη μὲ τὸν χειμερινὸν μουςαμὸν του, ἴστανται παρὰ τὸ πηδάλιον, καὶ ὁ φρουρὸς τῆς πρῶρας, ἀνάψας τὸ εἰκαστὸν σιγᾶρον κατὰ τὴν τετράωρον βάρδιαν του, βραγμένως ἀκόμη μὲ τὸν κηρωτὸν μουςαμὸν του, φρουρεῖ.

Τὰ παντὰ ὅλα ἐπᾶνον τώρα. Καὶ ὁ μοναχογιεὺς κόντρας ὁ λεπτοκοιμωμένος, ὁ γαλαζοκαίματος.

Ἰστάμενος ἐπὶ τῆς πρῶρας ὡς ἐπὶ πύργου, κωμαρμένον τὴν ταχυὴν σκοῦναν πετώσαν μαλακὰ—μαλακὰ. Ἄνευ τινάγμων πλέον προηγείται πέντε ἄλλων ἱστοφόρων μεγάλων, ἅτινα μᾶς παρεκλυθεύουσι μετὰ σπουδῆς ὡς νὰ θέλουσι κατὰ νὰ μᾶς εἰποῦν. Ἄλλ' ἡ σκοῦνα φεύγει, πετᾶ. Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνθα ἴστανται νομίζω ὅτι δὲν ἀπτεται κἄν τῆς θαλάσσης.

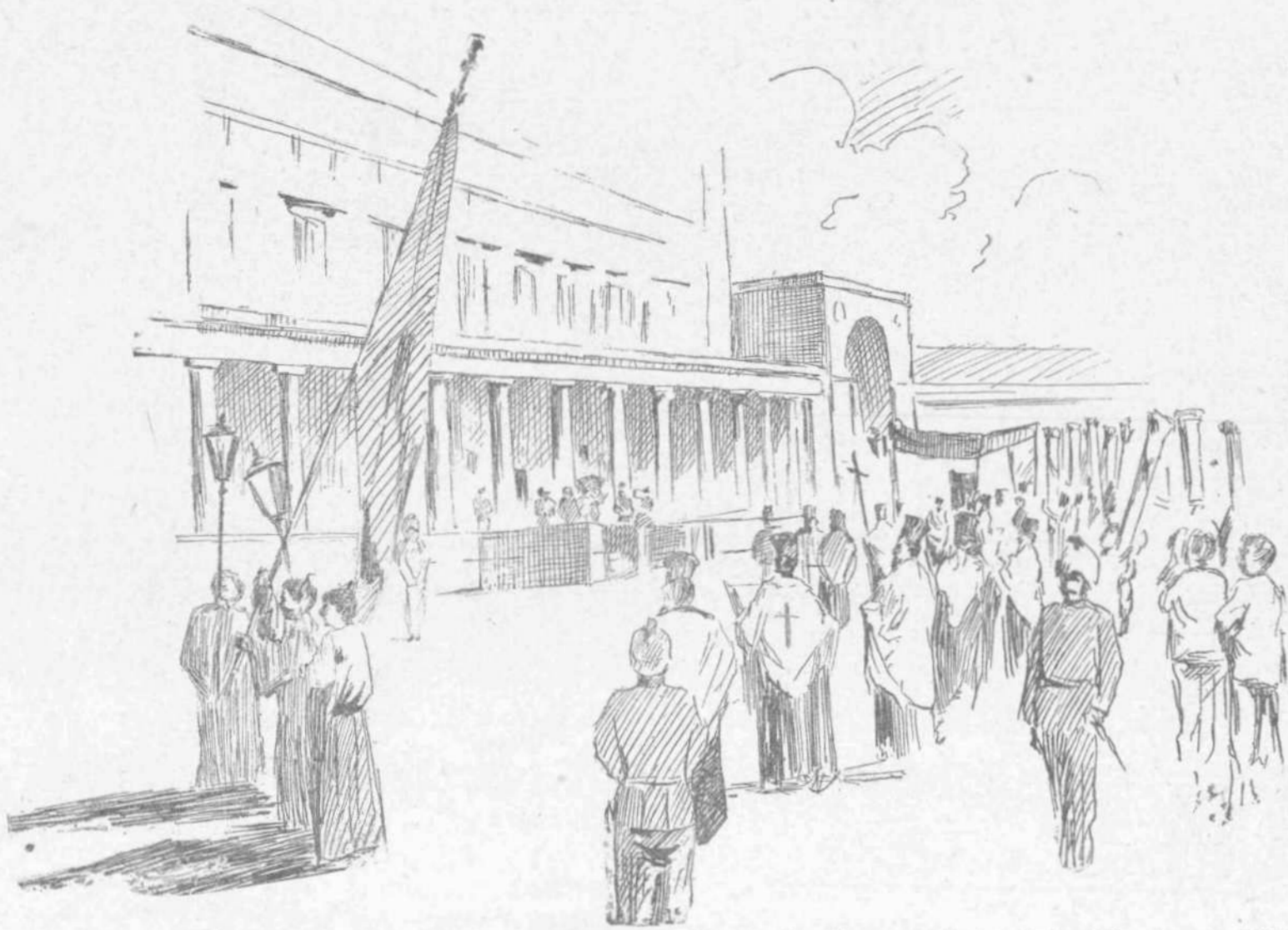

ΟΙ ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Εμπροσθίην της ἐκτείνεσαι τοῦ Ἑλλησπόντου ἡ μαγαλοπρεπὴς εἰσοδος μὲ τὸ Σιτὶ Μπαζάρ τοῦ παμπαλίου φρουρίου. Τὰ ἱστιά τῶν παμμεγίστων ἱστιοφρόνων λευκὰ κατάλευκα σχηματίζουσι ἀναρτήτους γινοστοβόλους κινουμένους ἡρέμα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις τοῦ ἐκτεταμένου ὁπισθίου μου Αἰγίου καὶ ὁ κάπνος τῶν ἀτμοπλοίων ἄνω ὡς ἐκ τῆς ἀποστά-

σεως ὡς καρῖνοι θαρρεῖς, βροδυπερούσι διατέμνοντα τὴν ἀπέραντον ἑστῆσαν ἀποτέλουσι νέφη πυκνὰ συσπιάζοντα τὸν γαλανὸν αἴθρα του. Πλαγιάζει ἡ μυθική νησί: κατέναντι τῆς Τρώας ὡς νὰ τὴν παύσαμε πρὸς τὰ ἔκρη τὸ ἰσχυρὸν τοῦ Ἑλλησπόντου ρεῦμα τὸ ὅποιον ὁρηκτικὸν ἐκγίνεται ἀπλόουμένον ἐπὶ τοῦ Αἰγίου.

Ὁ περιήγμος κρυφῶν τῶν Ἀγίων σήμερον εὐρημισμένους μόνον διὰ τὸ λαμπρὸν μαῦρον κρασί του τὸ Τενεδιῶν, ἀκούστην εἰς τὴν Πόλιν καὶ περιζήτητον εἰς τὰ ἐξωτερικά του Γαλατῶν. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ λιπανάεια τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ἐν Κερκίρα πρὸ τοῦ Ἀνακτόρου. Κατὰ σχεδιαγράφημα σταλὲν-ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Παζάνη

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΕΨΙΟΝ ΜΟΥ

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον ἐνὸς ἰδιώτητος)

Θέλεις νὰ κάμῃς τὸ στάδιόν σου; Ἔστο ἀναιδής καὶ μὴ δειλιάζῃς ποτὲ πρὸ τῆς παροδικῆς ἰκαρότητας τὴν ὅποιαν θὰ γενήσῃς καὶ μὴ υποχωρήσῃς πρὸ τοῦ γέλιου τοῦ ὁποῖον θὰ προζήσῃς κατ' ἀρχάς. Διὰ νὰ πειθῇς περὶ τῆς ἀφρότητας τῆς ἀρχῆς αὐτῆς κοινὸς νοῦς ἀρκεῖ. Ρίψε μὴ ματιὰ εἰς τὰς ἰατρικὰς ρεκαλάμας τῶν ἑφημερίδων καὶ ἐρωτήσῃς κατόπιν τίνας ἰατροὶ ἔχουν τὰς περισσότερας ἐργασίας. Ἐνθυμουμαι μάλιστα ἓνα, ὁ ὁποῖος ὠρισμένως ὑπέσχετο εἰς τοὺς παλάτας του ὅτι εἰς ἐκάστην ἐπίσκεψιν τὰ μικρῶτα-πρῆματα, ἄλλα!—συλλαμβάνονται καὶ φονεύονται. Συλλογίσου ἀκόμη ὅτι τὸ γέλιόν δὲν ἡμῶρασαν οὐδ' αἰ μεγαλοφύα ν' ἀπορήγουν. Ὁ Φοῦλτων λόγου χάριν, ὁ ἐφημέριος, τῆς διὰ τοῦ ἀτμοῦ κινήσεως ἐξήγησαν ἀσθεστον τὸν γέλωτα κατ' ἀρχάς παντοῦ ὅπου ἐθέθετο τὴν ἀνακαλύψιν του. Πολὺ περισσότερον δὲν θ' ἀπορήγῃς αὐτὸν σὺ ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύῃς νὰ κάμῃς μεγαλοφύα. Ἐνθυμήσου πρὸς τούτους, ἂν διατάξῃς νὰ πειθῇς, ὅτι ὁ Δηλιγιάννης ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ κομιστὴς ἀρχηγὸς τῶν ἡμετέρων καὶ ὅτι τὸν Τρικοῦπην οἱ Μεσολεγγίται καὶ τὸν παρὰν τοῦ ἑτρογον κατ' ἀρχάς καὶ τὸν κατεψήφιστον κοροιδεύοντες.

Ἐχε ὑπ' ὄψιν σου πάντοτε ὅτι τὸ εὐκολότερον

πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι νὰ κατηγορήσῃς ἓναν ἄνθρωπον χωρὶς ἐν τούτοις οὐτὸ τὸ μῦθος, οὐτὸ τὴν ὀργὴν του νὰ ἐπιστῇς. Πρῶτονται λόγου χάριν περὶ δικηγόρου τὸν ὁποῖον δὲν χωνεύεις καὶ ἐρωτᾷται ἡ γνώμη σου. Ἦμπορεῖς λέγεσθαι νὰ εἰπῇς ὅτι εἶναι ὁ ἐξοχότερος δικηγόρος τῆς ἑσθλίου, πολὺ δυνατός εἰς τὴν ἐπιστήμην του, πολὺ εὐφυῆς, εὐγλωττότατος δὲ, ἀλλὰ, προσθέτει, παιζεὶ χαρτικὴ καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ζευχθῇ εἰς πρὸ χροτοποιήσιον καὶ νὰ σ' ἀρῇσῃ νὰ δικασθῇ ἐρημῇ. Ἦμπορεῖς τοιοῦτοτρόπως νὰ ἦσαι ἀπολύτως βέβαιος, ὅτι ὁ λαθὼν τὴν πληροφορίαν οὐδέποτε θ' ἀναβῇσθαι ὑπόθεσιν του εἰς τὸν δικηγόρον αὐτόν. Ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος, καὶ ἂν μὴ τὴν κατηγορίαν θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ καταλυθῇ ἀπὸ τὰ προηγήθεντα ἐπανηθικὰ τῶσιν τοῦ ἀσθεστοῦ, ὅσον ἂ καὶ εἰς τὴν μὴ μνησικακίᾳ ἐναντίον σου. Καὶ ἂν μάλιστα τύχῃ νὰ μὴ ἐπιζῇ ποτὲ τοῦ χαρτικῆ, θὰ σκεθῇ ἀπλῶς μόνον ὅτι κακῶς σ' ἐπιληροῦρησε κάποιος ἐχθρὸς του. εὐδέποτε ὅμως θ' οὐκ ἀποδώσῃ κακὴν πρὸθεσιν. Ἐάν πρῶτονται περὶ ἰατροῦ, θὰ εἰπῇς ὅτι τὸν θεωρεῖς πολὺ ἀνώτερον τοῦ Βίγγωβ ἢ τοῦ Παστέρ, νομίζεις μάλιστα ὅτι εὐρίσκειται ἐπὶ τὰ ἵγνη τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ φαρμάκου τῆς φθίσεως, ἀλλὰ οὐτωσὺν εἶναι ἀρῇσθαι εἰς βαθμὴν ὅσπερ ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄρρωστον σου ἀντὶ κινήσεως στρυμνίαν. Ἀς κοπιᾷσθαι κατὸ πιν τῆς πληροφορίας αὐτῆς νὰ τὸν πᾶρῃ ὡς ἰατρὸν του ὁ συνμηλητής σου. Ἐκτός ἂν ἔχῃ πνεύρα δὲ ζεκάκωκα. Σὲ νομίζω ἀρκετὰ ἐξυπνον διὰ νὰ μὴ νομίσῃς τὴν συνταγὴν αὐτὴν ἐφαρμοζομένη μόνον εἰς τοὺς ἐπισημῶνας.

Ἐλέγθῃ πολλὰκις ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι προβλημα, γρίσος, ἀνίωμα, σφίγξ καὶ δὲν ἤξεύρω τί ἄλλο. Ὁλ' αὐτὰ εἶναι ἄνευρη. Ἦ γυνὴ θὰ εἶναι ἀνεκτικὸν βιθίον διὰ σὲ ὅταν ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου ὅτι εἶναι προσωρομένη ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ νὰ ψευδαίται. Αὐτὸ εἶναι ὄλον. Εἰς εὐδὴν ἄλλο πλάσμα ἐπὶ τῆς γῆς τοσοῦτος παρουσταζέται ὑπὸ ὀλεα αὐτοῦ τὰς μερῆς, ὡς φημιβῆσιν, ὡς αἰδός, ὡς γέλωτος, ὡς ἀκαμῆς, ὡς ἐνόημα, ὡς δάκρυα. Ὁ Θεὸς ταῖς ἰδοικεν ἓνα πρόσωπον καὶ αὐτὰ μᾶς δεικνύον ἄλλο, ὡς λέγει ὁ Σαίκεστηρ. Ὁ Θεὸς ταῖς ἰδοικεν μίαν γλώσσαν καὶ αὐτὰ ἔχουν... χιλιάς, ὡς λέγει ἑγὼ.

Καὶ ἂν μὲν ἔχῃ καμμίαν πλευρὰν ὀλιγωτέραν τοῦ ἀνδρὸς, ὡς λέγουσιν αἱ γυναικί, δὲν γινώσκω εἰμὰ ὅμως βεβαιός—καὶ δὲν ἀμφισβᾷται ὅτι μίαν ἡμέραν ἡ ἐπιστήμη θὰ πιστοποιήσῃ τὸ γεγονός—ὅτι ἀνετομικὰ τις διακερὰ βόσκεται μεταξὺ τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ τοῦ γυναικεῖου ἡγευράτου. Ἦτος μάλιστα νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ὁ πλεονάζων παρ' αὐτῆς λιδοῖς ἡ γῆρος τοῦ ψευδοῦς. Ἦ νὰ περιστᾷται δὲ τὴν αὐτῆ ὡς ἀνεξήγητον ἐρωτηματικὸν εἶναι ὡς ν' ἀπορῇ δικαί ὁ σκύλος ὀλεατικὸν πάντοτε ἢ ἡ γάτα γινώσκῃ. Ἐγνωρίσα γυναικὰ πολὺ ἀνεπτυγμένην, εἰς ἄκρον ὁ εὐλαθὴ καὶ προσηλωμένην εἰς τὰ θεῖα, σχεδὸν ἡρηκτικῶτατον, καὶ ὅμως ψευδομένη ἀναδέσται πρὸς ἐμὲ, χάριν τοῦ ὁποῖου εἶχον ἀποκρίσει νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὴν κόλασιν. Ἄλλως θὰ τὴν ἐνόμιζεν ὡς μεγάλην ὑποκρίτριαν ἐγὼ σκέπτεται πολὺ διακριτικῶς. Δὲν ἀμφισβᾷται διόλου περὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀραιοσώσεως τῆς, ὡς δὲν ἀμφισβᾷται περὶ τῆς εὐλαθείας τῶν παλαιῶν ἐκεί-

των ἰηστων, εἰτινες μέρος τῶν λατρευόμενων ἀνθρώπων εἰς τὴν Παναγίαν. Ἐχω μάλιστα ἀκούσαντον πεποθήσειν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆ ἦτο ἀληθῶς θεοσοβούμενη, ἀλλὰ... ἀλλὰ... τέλος πάντων εἶχε τὸν διάβολον μέσα τῆς—διὰ τὴν τελειότητα.

Ἡ μουσικὴ ἐξημερώνει τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ κῆριμα αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς γραμμικὸν μὲ μὴ μάλιστὰ γράμματα ἀπέναντι τῆς κλίνης σου τοιοῦτοτρόπως, ὅταν καμμίαν φωνὰν τὸ πιάνο τῆς διπλανῆς σου σ' ἐξημερῶνι ἀγγυρον καὶ βλεπυρόν ἐπὶ τῆς κλίνης σου, μὲ τὰ νεῦρα χορδίζοντα, θ' ἀναγκάζεται νὰ σκέπτεται φιλοσοφικῶς, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἶναι ὁ προσωρισμὸς τῆς μουσικῆς, καὶ θὰ ἡσυχάζῃς. Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Κατὰ προχθεσινὸν ἐκ Κερκίρας τηλεγράφημα ἐξαιρικτικὴ ὄλεα τιμὴν ἀπόνειμειν ἡ προηγήτισσα τῆς Οὐα-

Ἄγγελος Γκιαννίνος

Ἦμα πρὸς τὸν καλλιτέχνην ζωγράφον κ. Γκιαννῖν, καλέσασα αὐτὸν εἰς τὴν θαλασσίαν α' Ὀσθέρων καὶ ἀγοράσασα πλείστα ἔργα αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ ἀκαμῆ καὶ τῇ δημοσιεύσει ἀνωτέρω τὴν εἰκόνα τοῦ μονασίου καὶ μᾶς ὀκατογράφου. Ὡς γνωστόν, ὁ Κερκικῶς καλλιτέχνης εἶναι πολὺ γνωστός ἐν Λονδίνω, ὅπου πλείλ τῶν ἔργων του ἔχουν ἀγορασθῆ καὶ ὅπου ἡ Πραγμάτισσα εἶχε γνωρίσει αὐτὸν ἄλλοτε.

Τ' ΑΓΚΑΘΙ

Προχθές, θυμήσου, κάποιο δεῖλι μου ἦες δύο ρόδα χαρισμένη. Κι' ἀπ' τῆς θερμῆς μου τὴν ἀγάπῃ Τὰ εἶχα στὰ στήθη μου κουμμένα. Ὁμως σὸν ἦρασε ἡ Νύχτα, Τῇ μπουρδέτῃ ἦρε κ' ἐχόθη, Τὰ φύλλα ἐσκόρπισε ἓνα ἓνα. Καὶ μὴ ἀπόμεινε... τ' ἀγκάθι.

Προχθές, θυμήσου, κάποιο δεῖλι. Μου ἦες τραγοῦδι ἀγαπημένο. Καὶ στὴν καρδίᾳ μου εἶδα ν' ἀνθίζῃ. Κάτι σὰ ρόδο μυρωμένο.

Ὁμως σὸν ἦρασε ἡ Νύχτα, Τὸ ρόδο ἔπεσε κ' ἐχόθη. Καὶ μεσ' στὴ δύστυχη καρδίᾳ μου, Νὰ ζῆ ἀπόμεινε... τ' ἀγκάθι.

Μαρίκα Πηπίτσα

ΦΩΣ ΙΛΑΡΟΝ

— Γιάτρε μου!... στὴ φαμαλιά σου! — Μὴ φρεῖσαι, βαβῶ, καὶ θὰ γερῆς ὁ Βάγιος... — Θὰ γερῆς; Μὰ πότες, γυιέ μ'; ἀπ' τὴ Μεγαλοπρεπῆ εἶχε στὰ ροῦχα... Κι' ἀπὸ ψῆς τ' ἀρχὴ ὄλε καὶ κοιμάται... Ἐνα μερόνυχτο πᾶρα... — Μὰ τί νὰ σοὺ κάνω, βαβῶ μου; Τέτοια εἶν' ἡ ἀρρώστεια... Πούντα, πάνταμὰ τὴν! Καὶ θὰ κάνῃ τὸ γῆρος τῆς!... κάποτε καὶ πλείυτερος... Ἐστὴ ἡμέρας!... Κι' αὐτὸς ὁ ὄπνος μπερὶ νὰ τούβρη σὲ καλὸ, μπορεῖ... — Καὶ σὲ καλὸ, γιάτρε μου! Πὲ μού το τῆς χαροκαμένης!... μὴ μὲ λυπόσαι!... — Σὲ καλὸ, βαβῶ μου, σὲ καλὸ! Καληνύχτα καὶ ταχεῖα πρῶτὸ θὰ περάσω... — Κι' ὁ γιάτρες ἔφυγε, κ' ἡ θεῖα Παρασκευὴ ἡ Βησάρινα ἔβλεπε τὴν αὐλὸθρα καὶ χωρὶς νὰ καθήσυχαι καθελοκληρίαν ἀπὸ τὴν ἀόριστον ἀπάντησι τοῦ γιάτρου, ἰσθῆσε τὰ βουρκομένα μάτια τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἰσταυροκοπήθη κ' ἰψθῆσε; — Χριστὲ μου καὶ Λυτρωτῆ μου! — Κ' ἰπράτῃς ἴσα στὸν ὄντᾳ, στὸν μεσοσφίρ ὄντᾳ. Ἐκαὶ ὁ Βάγιος τῆς, παλληκῆρι εἰς εἰκοσιπέντε εἰκοσιῆ χρονίον, ζαπλωμένος σὲ μίᾳ μπροκάθα πάνω καὶ κουκουλωμένος μὲ τὴν γούνα του, τὴν φτασιαμένη ἀπὸ πρόβια τομάρια, κοιμότανε. Ἄλλ' ὄχι τὸν ἡσυχο ὄπνο τοῦ ὅγιου ἀνθρώπου. Ἐκοιμῶτανε τὸν βαρὺν ὄπνον καὶ τὸν παραχόθῃ τοῦ ἀσθετοῦ, στρηφρογυρίζων συγνάκι, ζηρεθῆχων τοῦ καὶ τοῦ καὶ παραμυλιῶν: — Μάννα μ'! — Γυιέ μ'! ἄπνητα ἀνησυχίως κ' ἐψυθῆζε τὴν στερεοτυπὴ, τὴν παρηγορη προσευχῆ τῆς ἡ φτωχῆ; — Χριστὲ μου καὶ Λυτρωτῆ μου! — Ἄχ, ποῦ νὰ μ' εἶχε ξημερῶσαι τῶν Βαγιῶν! Καλὰ ἦταν ἴσα μὲ τότε ἡ ὄδεια. Ἐχε χάσει τὸν ἄντρα τῆς, τὸν Βησάρη, θεὸς χωρὶς τὸν, εἰκοσιτέσσαρα χρόνια τώρα. Κ' εἶχε ἀπομείνει μὲ τὰ δύο παιδιὰ τῆς, φτώχῃ, νεχῆρα καὶ χιλιοσφρωμένη. Μὲ τὸν Θανάση ἔρτά χρονίον, καὶ μὲ τὸν Βάγιον δύοτικῶ. Ἄμμα ἔρτυσε γιὰ νὰ τὰ μεγαλώσῃ! Πήγαινε στὸ θέρος μὲ μεροκάματο. Φύττειε καπνὸ στὴ μικρῆ τῆς αὐλοῦ κ' ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ζευκομῆσῃ, τὸ φωμαί, τὸν παιδιῶν τῆς τὸ φωμαί! — Καὶ τὸ ζευκομῆσε!... ὁ Θεὸς ξέρει πῶς! — Μὰ ἦταν εὐχαριστημένη. Δόξα νύχρ!... — Τὰ παιδιὰ τῆς μεγαλώσαν, δύο παλληκῆρια ἴσα μὲ καὶ πάνω, σὸν τὸν πατέρα τους, τὸν μακαρίτη τὸν Βησάρη! — Κι' αὐτὴ δούλευε, ὄλε καὶ δούλευε! — Τὰ παιδιὰ μεγαλώσαν. Καὶ σὸν μὲγάλωσαν πιάσανε κ' αὐτὰ δουλειὰ. Ὁ Θανάσης μῆρες χροσικιαρῆς στὸν ἀρέντη τοῦ χωριοῦ κ' ἔκανε χωράφι. Κ' ὁ Βάγιος μῆρες στὸ κοπάδι τοῦ μπάραμπα του τ' Ἀκρίβου, κάλρας στὴν ἀρχῇ, τοσπάνος ὕστερα μὲ τὸν καιρὸ. — Κ' ἡ δουλειὰ πῆγαινε καλὰ, κ' ἡ θεῖα Παρασκευὴ σταυροκοπιώταν κ' ἔλεγε: — Χριστὲ μου καὶ Λυτρωτῆ μου! — Μὰ ἔλα ποῦ ἡ τύχη δὲν τὴν ἄρνευε νὰ γελᾷσθ! Ἐνα βράδυ τὸν Θανάση τῆς τὸν φέρνει σὲ μίᾳ πόρτα πάνω σκοτωμένο, στὸν τόπο. Ἐγιν' ἓνας καυγᾶς, αὐτὸς καθότανε στὸν καφενεὶ, τρέβηξ' ἓνας τὸ κουμπουρὶ, μποῦμ μίᾳ πιστολιᾷ, παρ' τὸν κάτω τὸν Θανάση. Ὅλο τὸ Καραγκουνοχωρὶ τὸλάφει, κ' ὄλες ὁ κάμπος ὁ ἀπέραντος, τ' ἀδικοσκοτωμένοι παλληκῆρι... Ἐτὸλάφει κ' ὁ φονεὶς ἀκόμη. — Εἰκοσι χρονίον παλληκῆρι καὶ πᾶσι ἄδικα!... τί νὰ γίνῃ; — Ἦ θεῖα Παρασκευὴ, ἡ διπλοχῆρα τώρα, ἔλαφει, ἔλαφει, καὶ παρηγορήθηκε μὲ τὸν καιρὸ. — Τῆς ἔμεινε ὁ Βάγιος. Παιδὶ φιλότιμος. Εἶδε πῶς ἔπρεπε νὰ δουλειῇ γιὰ δύο τῶρα, καὶ δούλει.

— Νὰ μὲ ζῆσῃ, ὁ Βάγιος μου κ' ἔχει ὁ Θεὸς! — Μὰ ξημερῶσαι τὸν Βαγιῶνεποῦ νὰ μείγῃ ξημερῶσαι! — Ἐγὼ τὴ γιωτῆ μου, μάννα! — Νὰ τὰ κατοστήσῃς, γυιέ μ'! — Καὶ θὰ τὸ γ'ενθῆσομαι, μάννα! — Νὰ τὸ γ'ενθῆσομαι, γυιέ μ'! — Ἐθῆρουν καὶ τὰ παιδιὰ τὸ βράδυ νὰ τοὺς κᾶνομε τάβλα, θῆρη κ' ὁ μπάραμπα ὁ Ἀκρίβος!... — Μὲ τὸ καλὸ νὰ κοπιᾷσου, γυιέ μ'! Θῆρη κ' ὁ ἀδελφὸς τῆς Διαμαντούλας; — Ἄσ' τα, μωρὴ μάννα, καὶ δὲν εἶν' καιρὸς ἀκόμη! Ἄς τὰ διπλασιῶσομε τὰ πρόβια πρῶτα κ' ἀπὲ βλέπομε!... Σὺ, κῆστα τῶρα, νὰ φταίξῃς καλὰ τὰ φῆρα ποῦ πιάσαμε ψῆς στὸ ποτάμι!... Τῆς πέστρους; βρασιές, τοὺς γουλιανούς στὸν ταβῆ μὲ κρομυδουλία!... — Κ' ὁ φίλοι κ' οἱ δικαὶ πηγαινορχόντουσαν ὅλη τὴν ἡμέρα. Καὶ ὄλες τοῦ εὐξῆ, καὶ ὄλες τοῦ κρασιᾶ μὲ στραγῆλια, ποῦ καὶ ποῦ μίκαναμῆζε ψῆρι, στους περὶ οἰκούς. — Καὶ τὸ βράδυ στρώθην ἡ τάβλα. Κ' ἔβραγαν κ' ἦπιαν, ὄχι καὶ καλλίτερα. — Τῆς χιλιαρῆς τῆς ἀδειάζανε τὴν μιγάπάνωστηνᾶλλη. — Μῆθυσαν ἀπάνω κάτω ὄλε. Κι' ὁ μπάραμπα Ἀκρίβος κ' ὁ ἀδελφὸς τῆς Διαμαντούλας... κ' ἡ θεῖα Παρασκευὴ τὰ ζάβωσεν λιγάκι. — Στὴν ὕγια σου, Βάγιε! — Σπελλάτῃ! — Ἦσαν τὰ μεσονύχτα. Ὁ Βάγιος σκῆθῆκε. Θὰ πᾶρ ἡ πρόβια. Δὲν μπιστευεται τοὺς καλοφᾶδες καὶ τοὺς τοσπάνους... Θὰ πᾶρ νὰ κοιμηθῇ, ὅπως πάντα, κ' αὐτὸς στὸ μακτῆρ!... Τὸ βί σου ἀπλωμένο στὸν κάμπο καὶ σὺ νὰ ραχάτοῦς! — Μάννε μῆθυσμένος... Τὶ πιράζει; Τ' ἀγέρι; θὰ τὸν φουστῆξῃ εἶω καὶ θὰ περάσῃ τὸ μῆθος!... Καληνυκταί καὶ φεῦγε... — Ἐξῶ βρέχει, καὶ βρέχει στὰ γεμάτα... Ἐρχότανε πρῶτος τὸ Πάσχα εἰκίνη τὴν χρονίᾳ, στὰ τῆλη τοῦ Μάρτη... — Κ' ὁ Βάγιος τυλιγμένος στὴν γούνα πηγαινε τρικλιζέντας. — Δὴ νὰ πῆσῃ, καὶ νὰ πῆσῃ, ἔπεσε σιμὰ σ' ἓνα χαντάκι καὶ τὸν πῆρε... — Ἀπὸ πάνω τοῦ ἔβραγε, ἔβραγε στὰ γεμάτα. — Κι' αὐτὸς κοιμότανε! — Τὰ ξημερῶματα γῆρισε στὴν μάννα του γλωμὸ σὸν τ' ἀγιοκῆρι. — Ὅχι, μάννα μ'! πονῶ! Ἐνας σφάχτης εἶω στὸ δεξι βουξὶ καὶ θῆρη... δὲν μπορὸ νὰ πᾶρω τὴν ἀνάσα μου!... — Γυιέ μ'! — Ὅχι πῆσω, μάννα μ'! — Πῆσε, Βάγιε μ' κ' ἐγὼ τρέχω νὰ φέρῃ τὸν γιάτρε... — Σύρε, μάννα μ'! — Ὁ γιάτρες ἦρε, κ' ὁ γιάτρες διέγνωσε πνευμονίαν, καὶ διπλῆ, μάλιστα. — Χριστὲ μου καὶ Λυτρωτῆ μου! φώναζε ἡ φτωχῆ. — Μὰ ἡ φωνὴ δὲν κάνανε τίποτε! — Τὸ παιδὶ τῆς τοῦ μονακῆρι, εἶχ μερόνυχτα τῶρα χαροπάλει. — Ὁ πνευτὸς ἀνεδοκατιβῆαινε. Σαραντὰ, σαραντᾶνα, σαράντα καὶ μισὸ καὶ ὄλε τὸ ἴδιο ἀνεδοκατιβῆαινε. Ὁ Βάγιος τοῦ ὁ ξηρὸς κ' ὁ ὀδοντῆς τῆς ἐσθῆξε τὰ σπλάχνα. Ἦ δύσπνοια ἡ ἀδικακηπὴ ἡ ἐπαλάθωνε. Καὶ τὰ παραμυλιῶμά του τῆς μάτωναν τὴν καρδίᾳ... — Τ' ἄρνᾳ μου, μωρὴ! τ' ἄρνᾳ μου! κῆστὸ λᾶγο καὶ κῆστὸ κάλεις!... — Κι' ὁ γιάτρες πηγαινορχότανε δύο καὶ τρεῖς φο-

ρως την ημέρα. Κι' όλο άρπικουούσε τό κεφάλι. Είχε φοβηθή κι' αυτός. Βαρειά ή άρρώστεια!

Ένα μερόνυχτο τώρα κοιμότανε, όχι ήσυχά, άλλ' όχι και τόσο άνήσυχά σάν της άλλες μέρες. Ήσυχώτερα λιγάκι.

Κ' ή μάνα του και στό πλάι του καθισμένη τόν κούτταζε με βουρκωμένα μάτια και συλλογιζότανε τά λόγια του γιατρού... Αύτός ό ύπνος μπορεί νά τούρθη και σέ καλό, μπορεί...

Και όν τον μούσε ν' αποτελειώση την άτελειωτη φράσι του γιατρού!

Σιγά σιγά γλαρώσανε κι' αυτήνης τά μάτια... τί νά σου κίνη; Είχε τόσες νύχτες νά κλείση μάτι!...

Κ' άποκοιμήθηκε άθελά κι' αυτή...

Κτυπήσανε ή καμπάνες για την 'Ανάστασι, μά τίποτε.

Όυτε ό γυιός ό άρρωστος της άκουσε, ούτε ή μάνα ή χαροκαμένη.

Ήσυχία μέσ' στην χαμηλή και στενόχωρο όντά.

Δύο άναπνοές μόνο, ή μία βαρειά, ή άλλη ελαφρότερη, και ή καντήλα που φώτιζε ψηλά στό εικονοστάσιο την εικόνα της θριαμβευτικής εισόδου του Χριστού στό Ίεροσόλυμα και την εικόνα της 'Αγίας Παρασκευής.

Τίποτ' άλλο!...

Περάσανε τρεις τέσσαρες ώρες άκόμη.

Ή ίδια ήσυχία.

— Μάνα! λέει ξάφνω ό Βάγιος σιγανά, δίχως ν' ανοίξη τά μάτια του.

Ή μάνα δεν άκούει.

— Μάνα μωρή! φωνάζει δυνατώτερα.

Τό ίδιο.

— Μάνα λέου! φωνάζει άκόμη δυνατώτερα κι' ανοίγει με δυσκολία τά μάτια του.

Ή θεία Παρασκευή τινάχθηκε έντρομος.

— Γυιέ μ'!

— Τι μέρα ζημερώνει, μάνα;

— Πασχαλιά, Βάγιο μ'!

— Πήγες στην έκκλησιά;

— Όχι, Βάγιο μ'!

— Έκανες κουλούρες;

— Όχι, Βάγιο μ'!

— Τό σφαζες τό μανάρι τό κάλεσα;

— Όχι, Βάγιο μ'!

— Γιατί, μωρή μάνα; Είμαι καλλιώτερα!...

Ίδρωσα και ξαλάφρωσα λιγάκι... Νά τό σφάζω, μωρή μάνα, για τό καλό και νά μου δώσης και μένα κίνα παϊδάκι νά ροκανίσω... Κίνα κοψίδα...

— Νά τό σφάζω, γυιέ μ', κι' αυτό κι' ούλο τό κουπάδ'!

...Και τή στιγμή εκείνη επέρασε τό τζάμι του στενού παραθυριού τό ρόδινο φως της Πασχαλιάς, φως ήλαρόν και φως παρήγορον, κ' έρώτισε ως φωτιστέρα-νος άγίου, τό κεφάλι ενός παλληκαριού που πάλεψε στό γιομάτα με τόν Χόρο και τόν νίκησε, και μιανής εύτυχισμένης μάνας...

Κ' ή μάνα σήκωσε τά μάτια της προς την εικόνα των Βαίων, έκανε τόν σταυρό της με κατάνυξι κ' εψήθυρισε με μία φωνή γεμάτη από γλυκύτητα κι' από εύγνωμοσύνη;

— Χριστέ μου και Λυτρωτή μου!...

Δημ. Η. Ταγκόπουλος

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

Ή «Κυριακάτικη» προκηρύσσει διαγωνισμό προς σύνταξιν ποιήματος διά την Πρωτομαγιάν. Όροι του διαγωνίσματος είναι οι εξής:

- 1) Τό ποίημα δεν πρέπει νά υπερβαίνει τάς εξ στροφάς εν στίχων τεσσάρων ή εξ εκάστην.
- 2) Τά εις τόν διαγωνισμόν υποβληθησόμενα ποιήματα πρέπει νά περιέλθουν εις τά γραφεία μας μέχρι της 23 τή πολύ του τρέχοντος μηνός 'Απριλίου.

3) Τά εις τόν διαγωνισμόν υποβληθησόμενα ποιήματα επιτρέπεται νά φέρωσιν ως υπογραφήν έν ψευδώνυμον, άλλ' έν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει νά συνοδεύονται υπό έσφραγισμένου φακέλλου φέροντος έξωθεν μέν τό υπό τό ποίημα ψευδώνυμον, έσωκλειστον δεσφ άλληθεν όνομα του ποιητού.

4) Βραβεία όρίζονται διά μέν τό πρώτον όραχ. 30, διά δε τό δεύτερον όραχ. 15. Εις τό τρίτον θ' άπονεμηθή άπλους έπαινος και θά δημοσιευθή.

Ή κρίσις θ' άνατεθή εις επιτροπήαν εκ τριών μελών των όποιων τά όνόματα θά κατασταθούν γνωστά διά του φύλλου της 25 'Απριλίου, όποτε θά δημοσιευθή και τό αποτέλεσμα του διαγωνισμού.

Τό πρώτον βραβευθησόμενον θά δοθή εις ένα των καλλιτέρων μουσικοδιδασκάλων μας προς μελοποίησιν ή δε μουσική του θά δημοσιευθή διά του φύλλου της 2 Μαΐου τά δύο επόμενα θέλου άπλως δημοσιευθή.

Έμπρός λοιπόν!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΣ

Λύσις του προχθεσινού μας γρίφου είναι:

Ό Μισισιπής είναι ό μεγαλύτερος ποταμός (ΟΜ εις εις ύπ' Ι συν αι ώμέγχ λυ-[αι] έρωσ ποτ [πότε πλύνε—πότε πλύν ε] άμμος).

Τήν λύσιν ταύτην μάς έστειλαν οι εξής: Χάιτε, Παλλάς 'Αθήνη, Μελανειμονούσα έδοθ 'Αδριανού (Ναι, δεαν είναι καλόν), 'Αγραμπελή, Ναπολέον Γ., Ν Κρητικός, 'Αγιοιολουδοσ Νάξου, Μάξ Μορέλ, Κάκια, 'Εθνική Τράπεζα, Χριστιανός Καρακάζα, Δροσερός παντός, Μυλοπόταμος, Μαθημένη μαργαρίτα, 'Αύριτων, 'Ο διά της εκκριακάτικης μετριάξων την μονοτονίαν του, Δ. Γαλανός, Δύο στωικοί φιλόσοφοι, Ζουλομανούας του Μαντζούμα, Διοντόκωρος, ό βρωτός του Αηξουρίου, Κολοκυθάγγουρας, Β. Βισσέντζο, 'Αποσφθθίσια μονομαχία, Μέλλων Δόκιμος, 'Ιστομια Τομπλερα, Ι. Ζαγκλίφρα, Διάβολος—Τριβολος Γεδεών Σπίλιε, Γ. Κοραντής, Δευκόν κώμα Κίε, 'Ηράκλειον Κοήτης, Φαλεμόν, Coeur de Lion, Μία παραπονεμένη ('Η τυχη ή τυφή παισει), Κώστας, 'Ελληνορωσός, Κ. Μαντζικωδης, Λίβα της έδοθ Αίολου, Βλάξ μαθηματικός, Γαρ καρδιών, 'Εξαιρεθείς στρατιώτης, Θωμάς του καπνοπωλείου, Τριάς άχώριστος, 'Αποτυχεύσα άναχώρησις, Φαρούτης, Για θάς λιουμπλιού, 'Αντώνιος Κερφαλονίτης, 'Ιωάννης και Γεώργιος, 'Ανάμνησις 'Αμαρουσίου, 'Ισπανοαμερικανικός πόλεμος, 'Οδός Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, 'Ατακτος φυγή, Δημήτριος Σήμιος.

Τό βραβείον λαμβάνει διά κλήρου ό έν Αίγίω 'Ιω. Ζαγκλίφρα, δεσφ παρακαλείται νά μάς γράψη εις ποίον θέλει νά τό παραδώσωμεν ένταύθα.

Και τώρα μίαν παρατήρησιν. Αί λύσεις αι όποιαι είναι γραμμένες εις τό πρώτον τυχόν κομμάτι παληγογράφου δεν θά λαμβάνονται ύπ' όψει. 'Ας έννοηθή από τους όλίγους ούτως επιστελλόντας, δε τοιαύτη άμέλεια δεν επιτρέπεται εις πολιτισμένον άνθρωπον. Ένα φύλλον χάρτου καθαρόν και ένας φακέλλος δεν στοιρίζουν τίποτε.

Σήμερον ό εκ Σύρου Μ. Παύκος έρωτῆ: Είς τίνας πετηνού τά σπλάγγνα εύρίσχομεν μίαν ή πειρον.

Βραβείον διά κλήρου θά δοθή και πάλιν τό λαμπρόν μυστήριον «ή Βασίλισσα του Χρυσού».

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗΣ»

κ. Κ. Κ. Λεβιδειν.— Δεν ήμπορούμεν νά σάς υποσχεθώμεν, άν δεν την ίδωμεν πρώτον. 'Ως προς τό βραβείον, υποδείξατέ μας εις ποίον θέλετε νά τό παραδώσωμεν ένταύθα.

ΣΥΡΜΟΙ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ

Ένδυμσσία δεοποινίδος. Ή φούστα, έξ έριούχου χρώματος μπέζ, γαρνίρεται διά γαζιών. Τό άνωκόρμιον, εκ του ίδιου ύφασματος, γαρνίρεται δια λεπτού έριούχου μετα κεντημάτων χρώ-

ματος κυανού και χρυσοϋ. Τό περιλαίμιον και τά μονίκια γαρνίρονται ως και τό άνωκόρμιον. Ζώνη έξ ατλαζίου χρώματος μπέζ, γαντια λευκά, τσόκ εκ λευκού μεταξωτού κεντημένη διά χρώματος κυανού και χρυσοϋ.

Μοξιλωρόκι διά καναπέν, δωματίου ύπνου από έταμίν κεντάται με μετάξι στριφτό χρώματος παλαιού τριανταφυλλί. Γύρο εις τό μαξιλάρι σουρωμένο διπλοϋς φρομπαλάς εκ μεταξωτού λίνπερτ.